

JOAN IVES CASANOVA*

SEXTINAS

1

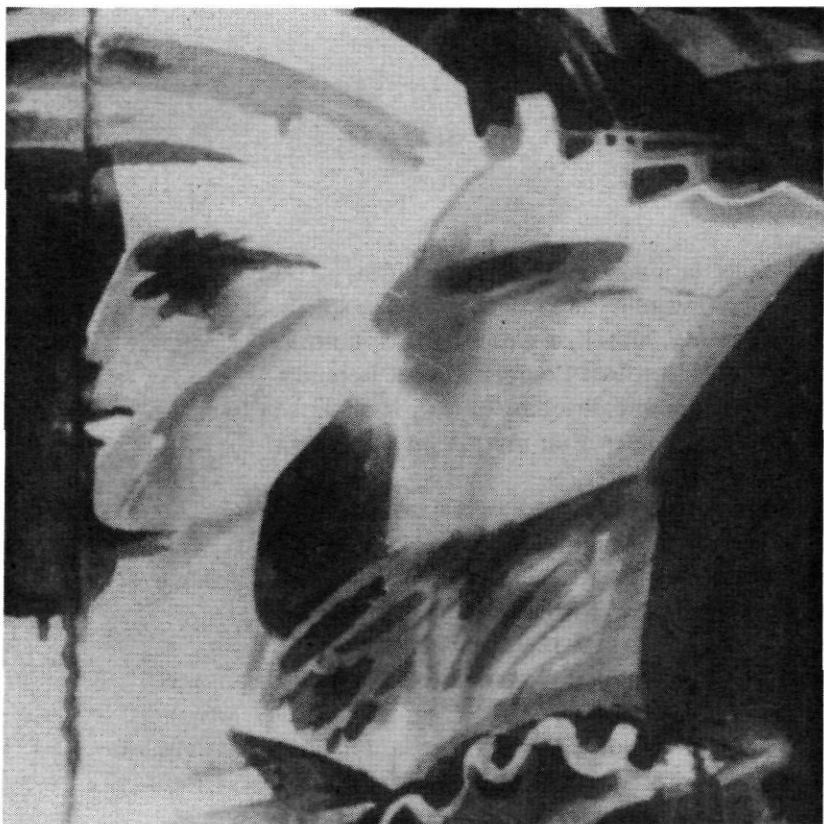
Sens voler la muda temptacion de l'idèa,
delicadesa estranha de la fuelha, dins la solesa
descabestrada, muralhas emblematicas, auturas
que venon identificar l'ombra, tocant la muda
dimension, de qué dire dins lo tèxt, legir dins la fuelha,
levat lo gèst leugier d'un mot qu'au dich¹ intra?

Avèm parlat au còr, solesa boreala qu'intra
dins l'autura dau sang, la dificultat d'una idèa
borrolada², despoderosament ventada coma una fuelha
e que sestrechonís a dicha que tótei lei solesas
se letrejan dins lo tèxt minerau, pèr la muda
boca deis instant apaurits³, estrànhei figuras deis auturas.

Intra muros, la vida estingada⁴ pèr la dimension deis auturas
que s'escartairan⁵, simpla idèa ò renonciament qu'intra
dins lei⁶ memòrias coma un fum inchalhent, tot se muda
e lo mond que s'encamina devèrs leis idèas
desgruna lei paurs, lei planhs e lei solesas
que bastissián d'escortadas espeçantas⁷ coma de fuelhas.

(*) Joan Ives CASANOVA (1957), romancier e poèta. A costat de sa collaboracion a de revistas de creacion (*Oc, Jorn, Détours d'écriture...*) e de critica (*Impressions du Sud...*), a publicat un libre de poèsia (*L'espèra veneciana*, Nimes, 1982) e un roman (*Jonàs*, Jorn/Federop ed., 1987). Es secretari de la seccion occitana del PEN Club Internacional.

1) dich: dit. 2) borrolada: embrollada. 3) apaurits: empobrits. 4) estingada: obstaculitzada. 5) s'escartairan: s'allunyen, es separen. 6) lei/leis: les. 7) espeçantas: a peces.

LL. PIZÀ: Dona (detall), 1985

Cada mot, cada paraula, sens idèa, sens reinatge, sens fuelha,
sens intrasalís daverant⁸ son luec dins leis auturas.
fonsas, despertant la poderosa muditat d'un soleu, solesa
que li fa figurar l'òme que se plega lei dets e l'espaci qu'intra,
ges de temps adobat, la dança civilizatritz, tota idèa
en defòra, rendrà pas la possibilitat de dire, tanben muda.

Quand poirem tornar prene aquèstei solesas, geografia muda
deis auturas, que pòdon faire cremar au dintre de la fuelha
l'epileptic movement que desvela leis idèas?
la question que se pausa, que ressona ais auturas,
que cancela l'eternitat, lo cruissiment de l'intra
desnudent la revelacion e la pivelada⁹ de nòstrei solesas.

A la muda, l'encaminament serà solesa
ò serà pas, esfòrç, òrle¹⁰, serem la fuelha que muda
son ombra en arbre, sens saba qu'intra
e determina, bolegar¹¹, frustar de sei fuelhas,
imaginar pèr la tansparéncia de son autura
lo desir¹² acantonat e dins la tèsta, tustanta¹³, l'idèa.

Parlant de la mòrt sens ne parlar, de la solesa, de la fuelha,
dei monds mascarats, estremats, de l'apagança¹⁴ muda de l'autura
insolenta que nos voliá porgir¹⁵, coma vent intra, l'idèa.

8) daverant: triant. 9) pivelada: fascinació. 10) orle: limit. 11) bolegar: remoure. 12) desir: desig. 13) tustanta: colpejant. 14) apagança: calma. 15) porgir: presentar, servir, donar.

Pèr Betty

Sens voler lo suau e pallinèu plaser, ton anca brèça
 lei solesas de ma pèu², a dicha dau va e ven de ta boca
 de pantalhs apaurits s'estavanisson³, coma una gàbia oblidada
 sassís⁴ l'aucèu⁵ e d'invesíblei mans li brigalhan⁶ l'anca;
 coma ieu au tocant de tu, dins l'ombra de la jòia, solesa
 purificada, la calor cotonosa sus meis uelhs⁷, coma lenga.

Oras passadas d'estrénher tei bocas, sus la lenga
 la perleta d'aiganha oblidada pèr un matin que brèça
 dins l'ombra doas⁸ cuèissas, fins a crénher⁹ la solesa,
 fins a rendre amar¹⁰ lo gost dau vent dins la boca,
 dins lo plec dau lençòu, ufanós, lo dessenh de l'anca
 balharà¹¹ pas lo sovenir de l'aflorament, pesada oblidada.

Lengas, e la man dobtosa ai remembranças oblidadas
 que ven, brèça la sang ai labras de sau¹², mai lengas
 tàlei dins lo còr deis àngels, figuran de l'eternitat l'anca
 que nos vendrà assostar¹³, infinits dins la doçor de la brèça,
 se mesclar ai lusors alunchadas¹⁴, ai velós¹⁵ de ta boca,
 pèr se donar lo vam¹⁶ d'alénar, de te miralhar fòra de la solesa.

dins lo cròs¹⁷ dei mans e a ton sen¹⁸, brèça de tàntei solesas,
 pausi¹⁹ ma lenga, d'una caranchona²⁰, embriaguesa oblidada,
 pèr fin de desvelhar lo còs umiliat, de rendre a la boca
 l'estranh de la vida, dau respir, de la saliva sus la lenga,
 de la man azardosa que cerca lo còs jagut e lo brèça
 dins l'ora movedissa, coma la mar se venguèsse amorrar a ton anca.

1) pallinèu: pàl.lid. 2) pèu: pell. 3) s'estavanisson. s'esvaïxen, s'esborren. 4) s'asis: s'aga-
 fa. 5) aucèu: ocell. 6) brigalhar: trencar, fer troços. 7) uelhs: ulls. 8) doas: dues. 9) crénher:
 tèmer. 10) amar: amarg. 11) balharà pas: no donarà (oferirà). 12) sau: sal. 13) assostar: prote-
 gir. 14) alunchadas: allunyades. 15) velós: vellut. 16) vam: impuls. 17) cròs: cavitat. 18) sen:
 sina, seny. 19) pausi: pose. 20) caranchona: carantoina.

Amb l'istant dau crit, lira a ta boca, fremiment a ton anca,
se ven mudar la gaudença mieja oblidade, que la solesa
nos rendiá presenta, entre l'ombra de la gauta e lo det, se brèça
ma labra ai respirs de ton sen, e coma la dralha oblidade,
veni l'enfant que la sentida dau fruch sus la lenga
rend mut, desvariat, a mand²¹ de plorar, d'escafar²² la boca.

Negarai mon sang dins l'anca, l'espèr de ta boca,
la solesa de ton sèxe, l'ondada de mon braç sus ton anca;
ai ribas de l'amor, trobant lo mèu ais²³ inversádei lengas
de ton còs, posarai²⁴ çò que me rendrà amorós d'aquela solesa
pèr que siàs infinida, dins ton còs e ton gèst, lèu²⁵ oblidade
e reviudada, e finfinala ta lenga, eternament, pèr brèça.

Lo respir estonant de la boca, coma se vengudas, la solesa
e la som puguèsson pus sufir, i demòra l'anca deis oras oblidades
e dins lo pantai²⁶ comun, la lenga dau recalieu que nos brèça.

21) a mand de: a punt de. 22) escafar: esborrar. 23) ais: eix. 24) posarai: posaré. 25) lèu: prompte. 26) pantai: somni, pantaix.

J. PIQUERAS: *Passeig* (detall), 1985